

cip, d.v.s. medlemslandene sammenlægger en del af deres selvbestemmelse for at handle i fællesskab og ikke hver for sig. Dette er tilfældet for de afsnit af Rom-Traktaten, som ændres. Det gælder også for afsnittet om Den Økonomiske og Monetære Union.

Derimod er Maastricht-Traktatens afsnit om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og om retlige og indre anliggender af mellemstatslig karakter, altså et mere traditionelt internationalt samarbejde uden overstatslige institutioner. Der er dog for så vidt angår afsnittet om retlige og indre anliggender tilvejebragt mulighed for at overføre samarbejdsområder fra det mellemstatslige samarbejde til samarbejdet omfattet af Rom-Traktatens principper. En sådan overførsel skal ske med enstemmighed i Rådet og skal i givet fald efterfølgende vedtages af medlemslandene i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Maastricht-Traktaten indebærer kun i beskedent omfang bestemmelser med virkning for medlemslandene straks efter Traktatens ikrafttræden. Traktaten kan siges at være bygget op omkring tre elementer.

For det første en række principper, der indbygges i den nye Traktat. Der er tale om principper, som ikke eller kun delvist var indbygget i Rom-Traktaten.

For det andet beslutninger, som straks træder i kraft.

For det tredje generelle beslutninger, der træder i kraft på et senere tidspunkt. Ikrafttræden sker som hovedregel efter vedtagelse med enstemmighed.

Edinburgh-aftalen er indgået mellem EF's tolv stats- og regeringschefer i Det Europæiske Råd. De tolv medlemslande har hermed fastlagt Danmarks status over for Maastricht-Traktaten på de i Edinburgh-aftalen indeholdte punkter.

Edinburgh-aftalens centrale elementer er indeholdt i en folkeretligt bindende aftale, nemlig en afgørelse truffet af stats- og regeringscheferne forsamlet i Det Europæiske Råd. Denne afgørelse er retligt bindende som en traktat indgået af suveræne stater. Den er derfor ikke blot en EF-retsakt og kan derfor ikke på samme måde som retsakter udstedt af EF's institutioner efterprøves ved EF-domstolen. Skulle der derimod opstå en konkret sag, som gør det relevant, skal Edinburgh-Afgørelsen i givet fald indgå i vurderingen, når Maastricht-Traktaten fortolkes og anvendes. Dette gælder EF-institutionerne, også EF-Domstolen.

Da der er tale om en folkeretligt bindende aftale foreligger den mulighed, at en eventuel uenighed om Afgørelsens fortolkning mellem de regeringer, som har indgået den vil kunne forelægges den internationale domstol i Haag.

Det ligger til grund for den danske ratifikation af Maastricht-Traktaten, at Edinburgh-Afgørelsen er retligt bindende.

Edinburgh-aftalen slår fast, at EF-samarbejdet består af uafhængige og suveræne stater, som frit har besluttet, at de i overensstemmelse med de eksisterende Traktater i fællesskab vil udøve visse af deres beføjelser.

Det fremgår endvidere, at Edinburgh-aftalen har til formål at løse særlige problemer, som Danmark har rejst i sit memorandum af 30. oktober 1992. Denne formulering viser, at alle tolv medlemslandes stats- og regeringschefer har haft kendskab til det danske memorandum af 30. oktober 1992, og at dette memorandum var grundlaget for forhandlingerne.

Det danske memorandum, som er udtryk for en ny og langsigtet dansk EF-politik, har følgende indhold:

»Danmark i Europa

A. Indledende bemærkninger.

Det danske nej til EF-unionen den 2. juni 1992 var udtryk for, at et flertal af danskere ikke ønsker Europas forenede Stater. Det var derimod ikke et nej til EF-medlemskabet eller til europæisk samarbejde.

Med afstemningsresultatet 50,7% nej-stemmer og 49,3% ja-stemmer stilles der krav til de politiske partier om at formulere et nationalt kompromis, der kan forene befolkningen om Danmarks deltagelse i det fortsatte EF-samarbejde.

Europa har brug for et forpligtende samarbejde. Det er forudsætningen for en europæisk fremgang, hvor fred, beskæftigelse og miljø skal sættes i højsædet.

EF er den naturlige ramme for dette samarbejde. Målet er, at EF skal omfatte alle de europæiske demokratier.

Danmark skal ikke isoleres, men spille en aktiv rolle i Europas fortsatte udvikling.

Et nationalt kompromis danner samtidig udgangspunkt for en ny diskussion i befolkningen om en mere fremadrettet Europapolitik.

I denne sammenhæng er følgende målsætninger vigtige:

- EF skal demokratiseres, bl.a. så der bliver større åbenhed og gennemsækelighed i EF's beslutningsproces. Samtidig skal den danske EF-beslutningsproces ændres så Folketingets medlemmer og befolkningen i højere grad inddrages.

- Det europæiske samarbejde skal være mere åbent og fleksibelt, således at EFTA-landene samt de central- og østeuropæiske lande i højere grad inddrages i samarbejdet.